

1.

A repülőtéri üvegcsarnokban kutyák kószáltak. Kószáltak, sündörögtek, súnytak, vakaróztak, hulladékot faltak a sarkokban vagy aludtak, legalább harmincan. Szürkék voltak többnyire vagy rőtek, de ezeket is mint ha szürke por lepte volna el, vedlő bundájuk alatt a felmart, pirosas bőrre is por rakódott. Nagyon látszott az üvegfalakon át besütő téli fényben. Az üvegfalak homályosak voltak ugyanattól a szürke portól. A csarnok közepe táján a kőpadló azonban frissen felmosva csillogott, tükrözte a kutyák hasát, alfélét. A kutyák saját tükörképükön jártak, egyszerre léptek vele, és néha ráheveredtek vagy -rogytak. Eggyé váltak a felfordított képükkel, mintha éhen vesztek volna hirtelen. Nem sok ennivalójuk akadt a fogadócsarnokban. Mégis egyfolytában mozgott az állkapcsuk, mintha rágnának valamit. Láttam, hogy lázasan száraz az orruk, farkuk lankadtan csüng, beakad a farkuk vágójába.

Egyenruhás pilóta haladt át rézsút a csarnokon nadrágja alján csupa kutyaszőrrel, és lazán, figyelmetlenül toltá félre az útjába kerülő ebeket. Majd egy légikisasszony indult el az egyik oldalajtótól a recepció felé, könyökből behajlított karjait zömök testéhez szorítva, remegőn, mintha veszélyes útra kelne. De lehet, hogy fáztak a hurkái. Ő átlépett az ebeken, és sebesen kapkodta a lábát.

A recepciónál távol-keletinek tetsző embercsoport várt sorára a beszállókártyáért, csupa férfi. Kistermetű férfiak voltak, nyáriás öltözékben, fehér ingre vett vászondzsekiben. Mintha hónapok óta mindegyre lekésték volna a hazaszállító gépet, és annyi időre sem hagyták el a csarnokot, hogy meleg ruhát vásároljanak. Vendéglátóik, kísérőik pedig vagy megfélemedtek erről, vagy nem tartották őket annyira fontosnak, hogy megkíméljék a hidegtől. Észak-vietnamiak lehettek.

A csarnok hidege úgy kavargott, mint a kristályos por. Érződött a szaga. Ha nem tudom, hogy a DDT-t világszerte betiltották, azt hittem volna, annak a szagát érzem. És még valami savanyút. Az apró férfiak meredten álltak, a szimatoló kutyák elöl sem húzták el a lábukat. Odaszoktak talán. Egyikük kezéből kihullt a papír zsebkendő, egy kutya nyomban felkapta és lenyelte. Talán azért volt viszonylag tiszta a csarnok, mert minden szemetet megették a kutyák, még saját ürüléküket is.

Hideg kutyák, gondoltam.

A recepció pulton, a számítógép mellett macska szundikált. A gép mögött ülő csontsovány asszony, aki kézírással töltötte ki az űrlapokat, időnként megsimogatta. Időbe telt, míg rájöttem, hogy a hidegben is ve-rejttekező tenyerét törli a bundájába. Legalább hússzor megcsinálta. Aztán rúzszt kezdett kenni a feszes ajkaira, de úgy, mintha meg akarná enni a kis vörös rudat.

Félórája álltam egy kopott zöld futószőnyegen a vámosok folyosóján, onnan néztem a csarnokot és éreztem a szagát. Onnan láttam, hogy két utazótáskám zötykölődve megérkezik a futószalagon, és a peremnek ütődve egymásra torlódik, majd a linóleumra hull. Valami ok-

ból a szállítószalag környékén linóleummal borították a padlót. Eltaposott cigarettavégek fekete foltjai látszottak rajta.

A szemközti falon színes reprodukció volt. Virított. Ajtónagy volt. Félkopasz férfiú lemosolygott rám széles orra alól, és nagyon piros volt az ajka. Láttam már őt kicsiben, újságainkban, egyszer talán éppenséggel a címoldalon.

Emberem nem jött. A vámós időnként felszólított, hogy lépjek a pultjához, nyissam ki fekete diplomata-táskámat. Vélhetőleg azt is hozzátette a tizedik alkalommal: és aztán tűnjön a francba. Nyugtatólag integettem feléje. Végső soron semleges területen álltam. Párizs nagyon messze volt, annál messzebb csak ez az idegen csarnok lehetett, amelyet nézmem kellett, és éppen itt tátongott.

Bent is voltam ebben az idegen országban, meg nem is. Mindenképpen be kellett lépnem, hogy teljesítsem küldetésemet, vagy ha netán meggondolom magam, és úgy döntök, máris hazatérek, kezeltetnem kellett volna a jegyemet. Itt, ebben az országban, melyből egyelőre csak a kutyákat és a távol-keletieket láttam, meg pilótát, macskát, stewardesst egy modernnek szánt, ám elfeledett fogadócsarnokban. Fentről, a gépből láttam persze a hófoltos szántóföldeket és még a fővárosból is egy szeletet: hatalmas lakónegyedeket, köztük aprócska házakat, udvarokat. Egy sugárutat, mely a kültelken, gyárszerű épületek között földúttá silányult, és senki, semmi nem mozgott rajta. A gyárszerű épületek előtt és vasakkal telerakott udvarukon láttam teherautókat is, de azok sem mozdultak. Az egyik hátulján látni véltem a fagy-

ban párálló kipufogózázt, de az is ott rostokolt, miközben ereszkedőben elhúztunk fölötte. Mintha emberek szedtek volna le valamit a rakteréből, karton- vagy fémdobozokat. De ez nem biztos: sem az emberek, sem a dobozok.

– Pardon – mondta mögöttem valaki, és ujjával megkopogtatta a vállamat. Majd félretolt, és a szűk folyosón oldalazva ellépett mellettem: be az országba. A hátát láttam csupán: szürke felöltőjét, és a vámos felé lendítette a pecsétgyűrűs kezét. A vámos lazán szalutált neki. Bal felől, az üvegablak mögött, az útlevélkezelő, egy fekete arcú férfi rávillantotta ezüst fogait. Éppen úgy mosolygott rá, mint Halloway éjszakáján a belülről gyertyával megvilágított töklámpás.

A férfi a csarnok közepe táján járt már, mire mindent észrevettem és mintegy kartotékkoltam magamban, megtorpant egy másik, szembejövő férfi előtt, váltottak néhány szót, és ő újra intett, ezúttal felém. Úgy látszott, hogy felém int. A másik, ugyanolyan felöltőben és pecsétgyűrűvel az ujján, ugyanolyan fekete kalappal, gyors léptekkel elindult. Bizonyosan felém. Egy kissé kacsázva járt, vagy inkább bicegett. Rózsaszín fejbőrére rátapadt a kalap alatt átizzadt ritka haj. Ügyet sem vetett a kutyákra, sem a távol-keletiekre. A kutyák se rá. Nem álltak az útjába, ki sem kerülték, valami okból egyszerűen nem lábatlankodtak körülötte. A távol-keletiek csak a szemüket fordították feléje, álltak, didegtek mereven a látómezőm szélén, elmosódottan, mert én csak a felém tartó férfit néztem, halványkék ingre kötött piros nyakkendőjét, gyűrűs bal kezében a kalapot, mely közelebbről nem fekete, hanem sötétkék

volt. Jobbjával előhúzott belső zsebéből egy kis könyvecskét, és messziről odamutatta a vámossal, majd közeljött hozzám, félretolt, a határőrnek is bemutatva az ablakon át a könyvecskéjét. Aztán hátulról megközelített, megkopogtatta ujjával a vállamat és így szólt:

– Beinvenu!

– Ó – mondtam én, pedig nem szoktam ilyeneket mondani.

– Nem magát vártuk – mondta ő. – De maga az, ugye? Párizs, ó, Párizs! – Ő is azt mondta: ó! – ahogyan én, de neki valahogy jól állt ez az ó. – Beletelt egy kis időbe, amíg ellenőriztük – mondta. – De maga a mi emberünk.

Kemény mozdulattal kivette kezemből a fekete táskát, elhúzta a vámossal orra előtt és mindketten mosolyogtak. Aztán már kint voltunk a csarnokban a kutyák között, egyenlő távolságra a távol-keletiektől, a recepciósnőtől meg a macskájától.

Közepéről nézve a csarnok nem volt olyan nagy, mint amekkorának véltem. Lehet ugyan, hogy összébb húzódott a homályban. Odakint ugyanis, mintegy akaratlagosan és nem természetesen beborult az ég, és a csarnokban sötétebb lett, mint a szabadban, talán az üvegfalakra rakódott por miatt. Eszembe ötlött, hogy nem pecsételték be a belépő vízumot.

A férfi a csarnok oszlopos részébe tartott a táskával. Megglepett, hogy a kijárat két oldalán belső árkádsor van fehéreres vörösmárvány oszlopokkal. Vastrácsos kis ablakok nyíltak a falban. De most mind zárva voltak. A férfi az egyik ablak párkányára fektette a táskát, és megpróbálta kinyitni. Jó ideig rángatta a zárat: amíg

oda nem adtam a kulcsot. Sokáig nem adtam oda. De azzal sem bírt. Kivettem a kezéből: hozzáértem a száraz bőréhez. Szőke sörte nőtt rajta, bár a sötétség határát súrló homályban inkább csak éreztem, képzeltem, hogy szőke, semmint láttam. Felkattintottam a táska nyelvét és felnyitottam. Kis, hengeres rekeszekben, luxus sírhelyükön rendben feküdtek a rúzsok. A férfi kiemelte, majd felnyitotta az egyiket, megszagolta. Elégedetlennek, ha nem éppenséggel csalódottnak látszott. A félsötétben. Kinnebb csavarta az apró vörös hengert: éppen azt, amelyiknek a vége pénisz makkját formázta. Én ezt tudtam, ő nem látta.

Végighúzta kézfején a szájfestéket, és még jobban elkámpicsorodott. Most inkább attól, hogy nem látja. Kiment vele a csarnok félhomályába, szeméhez emelte, majd magasba tartotta a kezét és csettintett.

– Vám, vám – mondta, amikor visszajött –, de azért ellenőriznem kell, azt hozta-e, amit kértünk.

Összeütötte a két sarkát, és felém nyújtotta rúzscsíkos kezét. Akkor jöttem rá, hogy balkezes: a jobbat kente be. Megfogtam a kezét, újra éreztem a száraz bőrt. Egy nevet mondott közben, feltehetőleg a sajátját, vagyis bemutatkozott. Nem értettem, és tudtam, hogy fölösleges is lenne értenem.

– Konstantin Barapoulos – mondtam. – K-val. K, mint kápá. – Azt gondoltam közben, most biztosan azt mondja magában: Nem igazán franciás.

– Nem igazán franciás – mondta.

Mereven nézett az arcomba világoskék szemével. De azért cinkos vidámság is csillan a tekintetében. Amolyan dévaj cimboraság, ha nem egyéb. Azon túl vagy

inkább a mögött kemény volt a tekintete. Mint egy azúr-rozsdás – azúrkék? vagy azúrzöld? – rézpityke, melyen pillanatra visszacsillan a nyári nap, mielőtt lebukik.

Lapockámra tette a kezét, megnyomta, lendített, terelt a kijárat felé. Harmadik lépésnél megcsúsztam a fényes kőpadlón. Rá kellett jönnöm, hogy a kutyák csak szilárdabb állagú szemetüket takarítják el. A férfi mindvégig, a kétszárnyas ajtóig beszélt hozzám a hátam mögül: halkan duruzsolva, felfoghatatlanul. A kétszárnyas ajtó vedlő festékébe beleakadt felöltöm meglebbenő alja, s amikor a férfi rápaskolva kiszabadította, tudtam, elviszek egy szemernyit az épületből, és itt hagyok magamból ugyanannyit.

Visszanéztem: a kutyák mind megvoltak, a távol-keleti emberek is, de egyikük derékből utánunk fordulva megnézett, elraktározott magában. A többiek mozdulatlanul álltak. A recepciónál a sovány nő most egyik kezével a macskát simogatta, másikkal ajkán kente szét a rúzszt, a fogára is jutott belőle. A kikapcsolt számítógép-monitor szürke tükrében bámulta az arcát és azon a festéket.

– A csomagom! – kaptam észbe, túl az ajtón.

– Ruhe! – Kísérőm meglepő módon németül mondta: csend! Lehet, hogy azt akarta mondani: nyugalom. Nekem itt nem tartozott kötelességeim közé a német nyelvtudás, még kevésbé a helyesbítés. Azt mondta még: – Ez civilizált ország.

Két utazótáskámat a bejárat előtt éppen akkor rakta be egy tarkóig nyírt, kék öltönyös fiatalember a kocsi csomagtartójába. Egyszerű, fekete személyautó volt, és

roppant magasan állt a kerekein. Kátyúsak lehetnek erre felé a városi utak, vagy a kocsit nem arra a célra használják, mint amire szánták, gyakran jár vidéken, nehéz terepen, ugaron, szőlősben.

Az út valóban gidres-gödrös volt, és kétfelől jó darabig csak a vékony hóból kilengő száraz kórók bólogtak a tarlón. Odább bugás nádszálak a befagyott szittyóban. Gyárszerű, hatalmas épületegyütteshez értünk, nem lehetett belátni az udvarára, a betonfal fölött csupa felső emelet és tető mutatkozott, és felirat sem jelezte, miféle intézmény lenne ez, ha akarna.

Üzemcsarnokszerű, alacsony épületek váltakoztak magas irodaházakkal; ezek ablakait mind elfüggönyözték. Ezután sokáig semmi, újabb kórók csupán. Egy helyütt kórókból amolyan sátorféleség, körülötte gumiabroncsok. Derékig meztelen, borzas szakállú férfi mosta előtte a fehéreneműjét sárga műanyag vödörben. Beesett mellkasán deres volt a szőrzet.

– Remete – mondta kísérem. – Ez nem fázik.

Haladtunk úgy két háztömbnyit, csakhogy nem voltak házak.

– Idén enyhe a tél – szólalt meg mellettem a férfi, és megpaskolta a combomat. Úgy véltem: biztatóan. Vagy vigasztalóan. Esetleg: megértésemet kérve. Vagy csak úgy, mert a szívébe zárt. Később a sofőrnek mondott valamit. A fiatalember tarkóján kemény redőkbe gyűrődött a vastag bőr, azt néztem egy ideig. A felszólításra benyúlt a kesztyűtartóba és lapos flaskát kotort elő. Zsebhez-farhoz idomított ezüstflaska volt, monogrammal az oldalán: W. Y. Előtanulmányaim szerint erre felé nem használtak ilyen kezdőbetűs neveket.

A sofőr hátranyújtotta a flaskát, kísérom elvette és letekerte a kupakot. Most láttam a kezét: tényleg szőke volt rajta a szőr. De a haja őszes fekete.

– Hazai – mondta, és előbb köszöntésképpen magasba emelte, majd átnyújtotta a csillogó edényt. – A maga hazájából.

Francia konyak volt, nyomban átmelegítette a gyomromat. Mire elvettem a számtól és kinéztem, alacsony házak között jártunk. Kisérom is meghúzta a flaskát, és eközben nem kommentálhatta a látványt. A pusztalátvány – szavak nélkül magára hagyva szinte – részenként kínálta fel magát, de sem részenként, sem teljességében nem hatott szívmengetőnek. A dróthálós vagy léces kapuk mögött, fagytól összepöndörödött sárga szőlőlevelek takarásában apró családi lakok álltak, áttört ablakaikon kályhacső nyúlt ki és eregette a gyér füstöt. Az égnek olyan színe volt, mint a füstnek.

Az udvarokon babakocsik álltak, hóval az öblükben, meg szétvert, tüzelőnek felaprított zöldségládák. De voltak ott fagyos vesszőkosarak, kék munkanadrágok, lábasok is. Néhány udvaron egymásra taposott lábnyomok vezettek a hátsó kis bódéhoz.

Kisérom, akit ekkor már Örnagynak neveztem magamban, egyetlen szót sem ejtett, a látvány elpörgött magától is. Én sem szóltam neki, hogy a röptéértől nyomunkban van egy kisbusz, melynek orrát, farát még az üvegfalon át láttam. Egy transzformátorház mögött állt, miközben ő kezére kente a rúzszt.

2.

A szálloda előcsarnokában – egy újabb csarnok! – magamat pillantottam meg elsőnek a recepciós pult melletti újságállványon, egyszerre több példányban. Napilapok címoldalán mosolyogtam, félprofilból. Kezet fogtam a Nagyvezérrel, Haza Bércével. Ő szemből mosolygott. Nem nézett rám. Én ellenben némileg alázatosan bámultam fel rá, mindenesetre kifordult a szemem. Ha én egy nyolcvan vagyok, ő két és fél méter magas lehetett abból a szemszögből. Derékig mutattak, így hosszú felöltöm elment zakónak, bár fogyókúrára érettnak látszottam benne.

Fogyj le, mondtam tehát magamnak.

A fényképek feletti szalagcímekből jó lett volna tudnom, mit tettem azon a képen, vagy inkább: mit követtem el. De aztán a helyi lapok felett megpillantottam a Le Monde-ot, címlapján ugyanazt a fotót. Megértettem, vagy majdnem. A cím szerint Haza Bérce magas rangú francia küldöttséget fogadott, és azzal fontos tárgyalásokat folytatott. Alább, apróbb betűkkel az állt, hogy a neves politikusokból és üzletemberekből álló delegáció elismeréssel adózott az ország gazdasági eredményeinek, demokratikus vívmányainak, és külön nagyra értékelte a Nagyvezér szerepét mindezek megvalósításában.

A Le Monde első oldalán egyéb cikkek is voltak: tegnapiak. Tegnap még ágyban olvastam végig őket, és nem is magányosan.

Lucille!

Egyedül a találkozónkról szóló tudósítás került vala-

miképpen egy zambiai vérengzést bemutató kép és cikk helyére, és a keltezés módosult maira.

– A mi tömegkommunikációnk rendkívül gyorsan működik – mondta az Őrnagy, és még mosolygott is hozzá. – Utolérhetetlen.

Amennyiben azt értette ezen, hogy a valóság nyomába sem érhet a róla készült hamisítványnak, amit joggal tarthatunk a suhanó képzelet megnyilvánulásának: akkor igaza volt.

– Ezt értékelnie kellene – tette hozzá.

Mármint a gyorsaságot, nem a képzeletgazdagságot, Lucille.

Az Őrnagy ezután bejelentkezésem formáságit intézte, és én megkérdeztem közben, megvásárolhatnám-e ezeket a lapokat. Ennél szebb emlékem már nem lesz az életben.

– Hagyja – mondta az Őrnagy a recepciós helyett –, majd én küldök magának.

– Megveszem én.

– Nem eladó – szólalt meg a recepciós, tökéletes franciasággal.

– Ne értse félre – mondta az Őrnagy. – Talán nem fogalmazott pontosan.

A recepciós megrökönyödött képet vágott, mint egy egyetemi tanár, akit befőttlopáson kapnak a kamrában. Külleme szerint, a finoman ráncolt, rózsaszínes, púderos arcával lehetett volna akár professzor, akár besurranó tolvaj, mindkét szerep álca lenne csupán. Szerintem.

– Ön majd megkapja a lapokat – mondta az Őrnagy.
– Ezeket hagyjuk meg a civil vendégeknek. Mindig szétkapkodják.

Civil vendég egy szál se volt a csarnokban, ami ürességével bárkit visszariasztott volna, aki ide téved. Attól tartottam, egyedül én lakom itt. Én is majd akkor, amikor beköltözöm, ha addig szét nem foszlok a levegőben. Távozásom után meg lebontják, vagy az Örnagy, esetleg a felettese meglobogtatja varázserejű kendőjét, és a száloda a semmibe tűnik. Biztonságból megkérdeztem:

– Hány óra?

– Fél négy – közölte a recepciós, még mindig sértetten, mint akit félreismertek. Alig hittem el neki, az Örnagyot is szinte megkérdeztem. Aztán egyből rájöttem, miért duzzog a recepciós. Velem szemben függött a falóra, és neki hátra kellett tekernie a nyakát, hogy leolvassa helyettem a pontos időt. Egy hülye külföldi helyett. Aki még azt sem tudja, hogy itt előrébb járnak az órák.

Haza Bérce meg ott függött az óra fölött.

Három órája szálltam ki a repülőgépből, azóta megébedeltünk és beszélgettünk, illetve eligazítottuk egymást az Örnaggyal. Igaz, ha itt előrébb tart az időszámítás, akkor csak két órája taposom az idegen földet. Csak nehogy ismerős legyen!

Az ebéd alatt az is kiderült, hogy még sokáig fogom taposni a honi talajt. Példaként az Örnagy saját népét ajánlotta, melynek fő erénye a türelem. Nem tudtam eldönteni, még a konyaknál sem, hogy tréfált-e vagy cinikus volt. Azelőtt meg figyelmeztetett, hogy ma semmi esetre sem mutathatom be mintakollekcióm, hiába egyeztettük előre az időpontot – megint az idő és a csarnokok, mert az étterem is hangárszerű volt, és mindössze ketten ültünk a közepe táján visszhangosan csörgetve az evőeszközöket –, a First Ladynek más program-

ja akadt, még az is lehet, hogy vidékre látogatott, ahol olyan sebességgel épülnek egymás után az üzemek, hogy mire az egyiket felavatják, a másik már avatásra készen áll, a virágnak viszont bőviben vannak, hiszen ez agrárország, a menyegzőkre, temetésekre pedig művirágot visznek az iparba átkerült földművelők, ugyanis az olcsóbb, előállítására pedig újabb ipari beruházásokat igényel és tesz lehetővé, így aztán még a tervidőszak vége előtt sikerül megvalósítaniuk a munkaképes lakosság teljes foglalkoztatását.

Ez is vagy tréfa volt, vagy egy kiábrándult férfiú rossz-májúskodása. Sem a sofőr, sem rejtélyes kísérőink nem voltak a közelben, hajlamos voltam azt hinni tehát, hogy az Őrnagy szabadjára engedte a száját: finoman, bonyolult általánosságokkal simfeli a kenyéradóit, mint holmi értelmiségi, aki imponálni akar külföldi vendégének az asszociációs képességeivel, a felvilágosultságával éppen úgy, mint a bátorságával, függetlenségével.

Vive la Liberté!

Az Őrnagy pedig mélyről indult. Ezt el is mesélte. Kéretlenül és mintha nem jószántából. Egy délvidéki faluban látta meg a napvilágot – képzelhető, milyen napvilág volt az, és mennyi látszott belőle a füstös szülői ház ablakából, amelyben tehéntrágyával és kukoricacsutkával fűtöttek –, nagyétkű gyerekként felfalt mindent, amit meg bírt rágni, a cserebogarat is beleértve. Betűt először a községháza homlokzatán látott, másodszer meg akkor, amikor beírták nevét a javítóintézet nagykönyvébe a... na, a kié mellé? Bizony, bizony! Az Övé mellé.

– Ki az az Ő? – kérdeztem közbe álnokul.

Őt még nála is nyomorultabb helyre hozta a gólya,

valamilyen távoli vidékről, egy átutazó adószedő közreműködésével. A golyák egyébként lazacikrát is hoznak a karmaik között.

– Ó lazac?

Annyi testvére volt már – Kinek? – Ő-nek –, hogy az összes ismert keresztnevet felhasználták a családban, Neki már nem maradt, így aztán a legidősebb bátyja nevét kapta. Abban bíztak talán, hogy az nem húzza ki, amíg Ő felnő, nem ketten szaladnak be a libaúsztatótól, ha enni szólítják valamelyiket. De Ő-nek ebben az egyben nem volt szerencséje: akármilyen göthös, skrófulás volt is a bátyja, életben maradt. Egy darabig. Az az igazság, hogy mire Ő a csúcsra ért, a báty szőrén-szálán eltűnt. Lehet, nem hiába eregeti a pletykát időnként a reakciós külföldi sajtó, hogy létezik egy alteregója, annak a nevéen tartják a pénzt Svájcban. Ez azonban nem túl valószínű, mert veszélyes, de még nevetséges is lehet. Esetleg a báty meglép a pénzzel, és Ő a nevetségesség veszélye nélkül mégsem állhat elő azzal a mesével egy svájcinak, hogy olyan szegények voltak, külön névre sem tellett a gyerekek számára.

Az Őrnagy egyszerre ért ebédje és meséje végére. Előbb járó órájára pillantott, és az utolsó falat után úgy összecuska a száját, egy hang sem jött ki belőle. Ott erjedt minden a gyomra mélyén, a leves, a hús, a konyak és a bor kotyvalékában. Annyira volt jó a mese, mint a desszert. Megédesíti vele a vendég szája ízét, mielőtt a hivatalos dolgokat megbeszelnék. Annyit is ért. Annyira volt valódi, mint a művirág. Elvégre a művirág ipari termékként valóban valódi. Különben is, desszertet nem szolgáltak fel.

Ebéd után az Örnagy sofőröstől elkísért a szállodába, búcsúzás előtt cinkosan rám kacsintott, szőke sörtes mutatóját keresztbe tette a száján, és ettől úgy tűnt, mégiscsak igazat mesélt, elvégre tart a következményeitől. Ezt erősítette meg, hogy soha többé nem láttam. Volt, nincs. Megviselt szívembe borúsabb téli délutánokon visszaköltözik a remény, hogy mások látták még, élve.

Utálatos embertársaimat sem szeretem elveszíteni.